

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Maria Luschari

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 199. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-idm140515552041168/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

vilde gaa — saa maatte *hun* jo komme. Og lydløs gled hun hen over Gulvet — opfangedes af to Arme ... hun lod sit stolte, smukke Hoved sænke sig ned mod hans Skulder — og borte var begge — betroende sig til den store Natur, sænkende sig i dens Kultus, henvendende sig til dens altforbarmende Hjerter.

Jeg haabede for *hendes* Skyld, at hun maatte vende tilbage, inden det gamle broncefarvede Hoved ledte sig fra den haarde Pude — eller at hun aldrig vendte tilbage mere!

Næste Formiddag — lidt højt op ad Formiddagen — Iza Doktoren og jeg paa den sparsomme Grønning udenfor den lille Valfartskirke, næsten op ad de hellige Mure. Vi havde det vældige Bjerglandskab, rødsige Tinder, stejle Mure, dybe Kløfter rundt omkring os ... en Verdens Herligheder for vor Fod.

Formiddagssol, Snefjælde, hvide Mure, gyldne Skyer ... aa, hvor det skar i Øjnene. At vi „fortrød“ Natten? Hvem tør paastaa sligt! Doktoren sagde til mig:

„Du! hvordan har dit Hoved det?“ —

„Tak — det er tungt. Og dit?“ ...

Inde i Kirken, hvor Pilgrimmene var stuvet sammen til Formiddagsmessen — inde i Maria-Luschari-Kirken summede det som en Bikube ... hvad det var, de troende sang, det véd jeg ikke; men den lille Doktor rystede paa sit Hoved og nynnede:

Dies iræ, dies illa ...

Saa rutschede vi ned fra det hellige Bjerg paa „Slæderne“.

Paa Slæder! Var der da faldet Sne om Natten, medens vi havde pokuleret?

Der var ikke faldet Sne — men paa Slæder blev vi anbragt, hver med en atletisk Bjergboer til Forspand ... ned over de grønne, fløjlsbløde Skrænter og Skraaninger, stejle og jævne, med bratte Drejninger — med mangt et *O!* og *Av!* — mangt et *Hop* ... undertiden med den sikre Overbevisning om at blive slynget i *Afgrunden* ... men Atleten smilede, pustede, tørrede Sveden af sig — forsikrende os, at det var ganske „ufarligt“!

Nuvel, ufarligt. Det bekræfter ogsaa Bædeker — selv om han ikke har sin Stjerne ved denne Slædefart. Men jeg skammede mig over, at det ene Menneske saaledes skulde være Kanehest for det andet.

Ned kom vi — i strygende Fart — fra det hellige Bjerg. Lufttrækket kede — Rusen var forbi — Natten glemt — det hele laa bag som et Æventyr, en Drøm. Op havde vi brugt seks, syv Timer — ned brugte vi tyve Minutter.